

Προσφυγή του Osman Ocalan, εκπροσωπούμενος το Εργατικό Κόμμα του Κουρδιστάν (PKK), και του Serif Vanly, εκπροσωπούμενος το Εθνικό Συμβούλιο του Κουρδιστάν (KNK), κατά του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως, που ασκήθηκε στις 31 Ιουλίου 2002

(Υπόθεση T-229/02)

(2002/C 233/56)

(Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική)

Ο Osman Ocalan, εκπροσώπων το Εργατικό Κόμμα του Κουρδιστάν (PKK), και ο Serif Vanly, εκπροσώπων το Εθνικό Συμβούλιο του Κουρδιστάν (KNK), εκπροσωπούμενοι από τους Mark Muller, barrister, Edward Grieves, barrister, κατόπιν παραγγελίας του Gareth Pierce, του γραφείου Birnberg, Peirce και συνεργάτες, 14 Inverness Street, Λονδίνο NW1 7HJ (Ηνωμένο Βασίλειο), άσκησαν στις 31 Ιουλίου 2002 ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως.

Οι προσφεύγοντες ζητούν από το Πρωτοδικείο:

- να κηρύξει άκυρη την απόφαση 2002/334/EK του Συμβουλίου, της 2ας Μαΐου 2002 και τη συναφή απόφαση της 17ης Ιουνίου 2002, όσον αφορά την προγραφή του PKK,
- επικουρικώς, να κηρύξει παράνομο τον κανονισμό 2508/2001 κατά το μέρος που εφαρμόζεται στους προσφεύγοντες,
- να καταδικάσει το Συμβούλιο στα δικαστικά έξοδα,
- να υποχρεώσει το Συμβούλιο να καταβάλει αποζημίωση.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Η παρούσα προσφυγή επιδιώκει τη μερική ακύρωση της αποφάσεως 2002/334/EK και της αποφάσεως 2002/460/EK που τη διαδέχθηκε, και η οποία θέτει το PKK στον κοινοτικό κατάλογο τρομοκρατικών οργανώσεων. Οι αποφάσεις αυτές εκδόθηκαν κατ' εφαρμογήν του προσβαλλομένου κανονισμού 2580/2001.

Οι προσφεύγοντες στηρίζουν τα αιτήματά τους στους ακόλουθους λόγους:

- Παράλειψη εφαρμογής των κριτηρίων στα ακριβή πραγματικά περιστατικά και/ή θεωρήσεως του δικαίου των ενόπλων συρράξεων όπου έδει. Συναφώς υποστηρίζεται ότι το Συμβούλιο επέβαλε προγραφή σε ανύπαρκτη (προσφάτως διαλυθείσα) οργάνωση, η οποία εξ ορισμού δεν μπορούσε να αναλάβει στο παρόν ή στο μέλλον τρομοκρατική δράση. Επικουρικώς, αν θεωρηθεί ότι το PKK εξακολουθεί να υπάρχει ως οργάνωση, το οποίο οι προσφεύγοντες αρνούνται και

αποκρούουν, το Συμβούλιο παρέλειψε παντελώς να λάβει υπόψη τον όρο ότι οποιαδήποτε υποτιθέμενη οργάνωση που εμπίπτει στο πεδίο του κανονισμού πρέπει να αναπτύσσει άμεσα τρομοκρατική δράση. Στην πραγματικότητα, από τον Ιούλιο του 1999 το PKK εγκατέλειψε το αίτημά του για ανεξαρτησία του Κουρδιστάν και απλώς ζητεί την αναγνώριση με ειρηνικά και πολιτικά μέσα.

- Προσβολή του διεθνώς αναγνωρισμένου δικαιώματος αυτοδιαθέσεως, των πολιτιστικών, αστικών και πολιτικών δικαιωμάτων.
- Προσβολή των θεμελιωδών δικαιωμάτων του εκφράζεσθαι και του συνεταιρίζεσθαι.
- Παραβίαση άλλων αρχών του κοινοτικού δικαίου όπως της αρχής της αναλογικότητας, ασφάλειας, ισότητας και του δικαιώματος για δίκαιη ακρόαση.
- Υπέρβαση εξουσίας καθότι η εκ μέρους του Συμβουλίου εγγραφή του PKK στον εν λόγω κατάλογο πρέπει να θεωρηθεί ως το αποτέλεσμα πολιτικής πίεσης εκ μέρους της Τουρκίας και όχι εύλογης εφαρμογής των προαναφερθέντων κριτηρίων στα πραγματικά περιστατικά.

Προσφυγή του Piero Gonnelli και της Associazione Italiana Frantoiani Oleari (Ιταλικής Ενώσεως Ελαιοτριβείων, ΑΙΦΟ) κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 2 Αυγούστου 2002

(Υπόθεση T-231/02)

(2002/C 233/57)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική)

Ο Piero Gonnelli και η Associazione Italiana Frantoiani Oleari, εκπροσωπούμενοι από τον δικηγόρο Ugo Scuro, άσκησαν στις 2 Αυγούστου 2002 ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Οι προσφεύγοντες ζητούν από το Πρωτοδικείο

- την ολική ακύρωση του κανονισμού (ΕΚ) 1019/2002 της Επιτροπής, της 13ης Ιουνίου 2002, για τις προδιαγραφές εμπορίας του ελαιολάδου και, επικουρικώς, την ακύρωση των άρθρων 2, 3, 4, 5 και 6 του εν λόγω κανονισμού.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Ο προσφεύγων, πρόεδρος της AIFO (Associazione Italiana Frantoiani Oleari), στρέφεται κατά του κανονισμού (ΕΚ) 1019/2002 της Επιτροπής, της 13ης Ιουνίου 2002, για τις προδιαγραφές εμπορίας του ελαιολάδου (1).

Προς στήριξη των ισχυρισμών του, ο προσφεύγων προβάλλει παράβαση των άρθρων 33, 34, παράγραφος 2, δεύτερο εδάφιο, 153, 157 και 253 της Συνθήκης ΕΚ. Συναφώς επισημαίνεται ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός ευνοεί τη διατήρηση των δεσποζουσών θέσεων των μεγάλων επιχειρήσεων του τομέα, παρακωλύοντας την ανάπτυξη των μικρομεσαίων επιχειρήσεων, και δεν παρέχει στον καταναλωτή εγγυήσεις όσον αφορά την καταγωγή και τη γνησιότητα του προϊόντος. Ειδικότερα, ο κανονισμός προβλέπει την αναγραφή στην ετικέτα στοιχείων σχετικών με την ποιότητα του ελαιολάδου, τα οποία όμως δεν επαρκούν για να κριθεί η πραγματική ποιότητα του προϊόντος. Συγκεκριμένα, μόνον προαιρετικά προβλέπεται η αναγραφή της καταγωγής των παρθένων και εξαιρετικά παρθένων ελαιολάδων, όταν συνήθως ο καταναλωτής προσδίδει μεγαλύτερη σημασία στη γεωγραφική καταγωγή των πρώτων υλών. Ο ίδιος κανονισμός επιβάλλει την παρουσίαση του προϊόντος στον τελικό καταναλωτή σε συσκευασίες μέγιστης χωρητικότητας πέντε λίτρων, εις βάρος των μικρών επιχειρήσεων, όπως για παράδειγμα των ελαιολατρειών, που κατά κανόνα πωλούν το προϊόν χύμα στις εγκαταστάσεις τους.

Επιπλέον, ο προσβαλλόμενος κανονισμός δεν παρέχει επαρκείς εγγυήσεις για την καταγωγή και τη γνησιότητα του προϊόντος και παρακωλύει την εμπορία ελαιολάδων υψηλότερης ποιότητας, για τα οποία ο καταναλωτής έχει μεγαλύτερη δυνατότητα άμεσου ελέγχου, όπως αυτά που πωλούνται απ' ευθείας από τα ελαιολατρεία.

Εξάλλου, σε αντίθεση προς τον σκοπό της κοινής γεωργικής πολιτικής, ο ως άνω κανονισμός δεν ευνοεί τη διανομή ποιοτικών ελαιολάδων, όπως αυτά που τίθενται στο εμπόριο απ' ευθείας από το ελαιολατρείο, μειώνει την παραγωγικότητα και παρακωλύει την τεχνική πρόοδο και την ορθολογική ανάπτυξη της γεωργίας.

(1) ΕΕ L 155 της 14.6.2002, σ. 27.

Προσφυγή των Χάρη Αλεξανδράτου και Μαρίας Παναγιώτου κατά του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης που ασκήθηκε στις 2 Αυγούστου 2002

(Υπόθεση T-233/02)

(2002/C 233/58)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ελληνική)

Οι Χάρης Αλεξανδράτος και Μαρία Παναγιώτου, κάτοικοι Βρυξελλών, εκπροσωπούμενοι από τον δικηγόρο Χάρη Ταγαρά, άσκησαν

ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 2 Αυγούστου 2002 προσφυγή κατά του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Οι προσφεύγοντες ζητούν από το Πρωτοδικείο:

- να γίνει δεκτή η παρούσα,
- να ακυρωθούν οι προσβαλλόμενες πράξεις, έτσι ώστε να υποχρεωθεί το καθού να δεχθεί τους προσφεύγοντες στις προφορικές δοκιμασίες,
- να καταδικασθεί το καθού στη δικαστική δαπάνη.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Πρόκειται για προσφυγή κατά της αποφάσεως της εξεταστικής επιτροπής του γενικού διαγωνισμού A/393 του Συμβουλίου να βαθμολογήσει απορριπτικά τους προσφεύγοντες σε μία από τις γραπτές δοκιμασίες και να μη τους δεχθεί στις προφορικές δοκιμασίες.

Οι προσφεύγοντες επικαλούνται παραβίαση του άρθρου 27, παράγραφος 1, ΚΥΚ και της αρχής της ίσης μεταχείρισης, υποστηρίζουν δε ότι η εν λόγω παραβίαση επιτείνεται εκ της αρνήσεως του καθού να ικανοποιήσει αιτήματα ενημέρωσής τους για τις οδηγίες και κριτήρια βαθμολόγησης και σύγκρισης των γραπτών τους με αυτά των επιτυχόντων υποψηφίων.

Περαιτέρω, η άρνηση αυτή καθιστά, κατά τους προσφεύγοντες, τις προσβαλλόμενες πράξεις ακυρώσιμες και λόγω παραβίασης της αρχής της αιτιολογίας των βλαπτικών πράξεων, καθώς και της αρχής της διαφάνειας, σε συνδυασμό και με το περί προσβάσεων στα έγγραφα άρθρο 255 ΕΚ.

Προσφυγή της εταιρίας Strongline A/S κατά του Γραφείου Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς που ασκήθηκε στις 5 Αυγούστου 2002

(Υπόθεση T-235/02)

(2002/C 233/59)

(Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική)

Η εταιρία Strongline A/S, εκπροσωπούμενη από τον Jacob S. Ørndrup του γραφείου Gorrissen, Federspiel, Kierkegaard, Koppegård (Δανία), άσκησε στις 5 Αυγούστου 2002 ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά του Γραφείου Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς.